

FEBRUAR 2009

MA'MA

CHILDREN'S CENTER OF NORWAY

ÅRSRAPPORT FRA MMCCN 2008

Håpets Havn

Fastboende barn:	117
Skolebarn:	66
Gamlehjemmet:	19

Kommuneprogram:

I 8 forskjellige kommuner har vi ukentlig matutdeling for ca. 400 barn. Vi skal utvide til 2 ganger pr. uke foreløpig. De får også multivitaminer og legebesøk. Hvis det er nødvendig, også sykehusbehandling. Barna blir veid hver mnd. Hvis vekten er akseptabel, må vi ta inn nye, og de første må ut. Det er alltid en kamp om nok ressurser. Ukentlig blir mødrene undervist i stell og omsorgsarbeide, renslighet og matstell.

Førskole.

Vi driver nå 5 førskoler med 530 barn. En skole har ikke fått fornyet tillit dette året (utroskap i tjenesten).

Skolemateriale

Vi deler nå ut skolemateriale (barneskole, videregående) til barn over hele landet: 24.870 barn.

Medisinsk hjelp.

Vi har betjent 3.800 pasienter i slumområder inkludert 3 fengsler med legeundersøkelse og gratis medisiner. En stor takk til Gunhild Dobbe og sykepleielærer Solveig Gudmundsen som sammen med den filippinske staben har administrert dette.

Familieprogram

8 seminarer i familie-program.	180 kvinner
Svangerskapskontroll	180 kvinner
Fødsler (Fødestuen er midlertidig stengt)	21 kvinner
Sterilisering	91 kvinner

Fengselsmisjon.

Vi har drevet fengselsmisjon i 8 år. Vi yter medisinsk og tannlegehjelp - gir toalettsaker - bl.a. takvifter og maling til cellene - skolemateriale til barna deres i provinsen. 400 innsatte har dessuten fått spesiell hjelp ved behov.

Åndelige aktiviteter.

6.600 personer har deltatt i møter og bibeltimer.

Barn og ungdomsleir 3 steder

Dåp: 21 personer

Barnevelsignelser: 22 barn

Ukentlig bibelstudier i 4 slumområder

Andre tilbud

Mat (råvaret) 84 familier

Begravelsehjelp (penger): 38 personer

Transporthjelp (penger): 5 personer

Mat til jul: 400 familier og hundrevis av fanger i 3 fengsler

I taknemmelighet til Gud ønsker jeg dere alle et riktig godt nytt år! Takk for innsatsen i 2008. Uten deres generøsitet mot MaMas hadde det ikke vært mulig for oss å nå ut til så mange underprivilegerte filippinere. Våre hjelpeprogrammer dekker menneskers behov fra livets begynnelse til død. Det er fantastisk.

Det er enorme behov for hjelp, og vi takker Gud for alle som er med og redder liv og hjelper mennesker til å hjelpe seg selv. Vi står sammen!

Hilsen Rachel

**"PRIS HERREN FOR HAN ER GOD!
HANS MISKUNNHET VARER TIL
EVIG TID". 1.Krøniker: 16-34**

FOR EI DAME !!!

Hei til alle dere der ute.....Denne dama bør det samles inn penger for.

Nå lurer vel kanskje de fleste på hva undertegnende skriver om.....

Jeg fikk besøke Rachel Trovi på hennes hjemmebane i Manila.

Denne damen bør man ta av seg hatten for..

Dama lever deler av året i en annen verden. Kjører jeepney (som er busser i Filippinene som man ikke kan sammenligne standarden med her) og deretter setter hun seg inn i små sidevogner på noen mopedder i kilometer, for å hjelpe folk der de bor. Nemlig i slummen i Manila på Filippinene. Hun besøker kvinner som ikke har så mye som en peso til å kjøpe mat for og som ikke klarer å ta seg av sine barn.

Voldtatte tolvåringer, som var blitt mødre, og som trang en mamma selv for å kunne få hjelp til å få bearbeidet vonde tanker. Fattige familier får skoleuniform og nistepakke til barna sine. Barna ble hentet og stod på lasteplanet og smilte stolte som solstråler der de ble kjørt til skolen.

Fengsler fulle til randen av mennesker som hadde kroppene fulle av skabb og som satt uten å få sakene sine opp. År etter år. Noen hadde drept - andre hadde stjålet et brød. Tett som hagel satt de - i samme celle - gammel og ung - med en felles dusj - og en do. Rachel ble sluppet inn. Jeg fikk være med.. Fangene ventet på henne. Hun tok på dem, gav dem såper og satte en bandasje på de verste sårene, men mest av alt...Hun tok på dem - gav kjærlighet til dem. Hun gav av seg selv!

Slumgater hvor folk var stuet sammen og hvor folk fødte bak papp og søppel- Rachel kom. De kunne regne med henne.

Man kan ikke hjelpe alle er det noe som heter. Men noe jeg har blitt sikrere på er i hvert fall at det kan ikke være bortkasta å hjelpe noen.

Rachel har en tro så sterk at den kan bære et fjell, og mulighetene er store for at det er der noe av drivkraften ligger.: Det er skrevet noe sånt som: Du skal ikke tåle så inderlig vel, den urett som ikke rammer deg selv.... Jeg tror dere forsår.

Hilsen *Lillian Jonassen*.

MØTE MED MAMA CHILDREN'S CENTER OF NORWAY

YOU WILL BEGIN TO SUCCEED WITH YOUR LIFE WHEN THE HURT AND PROBLEMS OF OTHERS BEGIN TO MATTER TO YOU. - MIKE MURDOCK

På Medical Mission. Fra venstre: Tanja, Anita, Rachel, Karina og en lokal medhjelper

I time etter time sitter hun under et provisorisk tak av plast – til ly mot vekselvis stekende sol og trommende troperegn – og tar imot en endeløs rekke av mødre og barn, gravide, unge og eldre. Samtidig, ute i mengden, går sykepleieren med et årvåkent blikk. Hun fanger opp den enslige moren som ikke har penger til klær, den gamle kvinnen som ikke har råd til å kjøpe medisiner og den barbeinte lille pjokken med sår på føttene. Vi er vitne til ”doctora” Gunhild og søster Solveig i aksjon på ”Medical Mission” i slummen. Sammen deler de ut vitaminer, trøst, klær, jerntabletter, penger, antibiotika, skotannbørster, en klem og en klapp på skulderen.

I løpet av våre tre sammen fire ukers praksisstudier ved Mama’s er dette ett av mange oppdrag vi får være med på i slumområder, på drop-in-sentre og i fengsler. Vi møter medmennesker som lever i den ytterste nød og elendighet og som mangler alt som for oss er selvsagt. Heldige er de som fanges opp av Mama’s, og får sine liv forandret – fra håpløshet og resignasjon til håp og fremtidsstro.

Det som først og fremst springer oss i øynene i helsearbeiderrollen i Manila er det enorme og kroniske fattigdomsproblemet. Et problem som fører med seg underernæring, forferdelige boforhold og mangel på omsorg for millioner av mennesker. Tuberkulose og nyresvikt er to utbredte sykdomstilstander som

Superteam.. Fra venstre: En lokal medhjelper, Solveig og Gunhild

følge av livssituasjonen for de fattige. De som mottar Mama’s hjelp får en reell mulighet til å overleve og skape seg en fremtid – ved at de får mat, klær, skolegang og medisinsk hjelp og behandling.

Vi har hatt en opplevelserik praksisperiode og sitter igjen med mangeartede og mektige inntrykk. Vi har vært med på legekonsultasjoner, utdeling av mat, klær og medisiner, tatt blodtrykk, stelt sår, plastret og bandasjert. Alt med god innføring og utbyterike samtaler med våre praksissamboere og veiledere Solveig, Gunhild og Rachel.

Det var spesielt givende å oppleve episoder der en liten oppmerksomhet eller handling kunne føre til omveltende forandringer i et enkeltmenneskes liv. En av de eldre på Mama’s gamle hjem uttrykte takknemlig og glad sin alderdomstilværelse slik: ”Jeg føler at jeg har kommet til Paradis”.

Vi reiste hjem fra Filipinene med en unik erfaring i bagasjen som vi er sikre på at vi vil dra nytte av i videre utdanning og arbeid. Vi har sett at det nytter! Hjertelig takk til Mama’s!

Hilsen sykepleierstudentene
Tanja, Karina og Anita

Norsk Kristelig
Studieråd
www.nkrs.no

Reisestipend
el. støtte til
Bibelgruppe
, ta kontakt

Rådhusgata 1-3, 0151 Oslo
Tlf.: 23 08 14 70 Faks: 23 08 13 01
Epost: post@nkrs.no

Oberammergau 2010

Bli med til pasjonsspillene sommeren 2010 i sør-Tyskland.. Foruten å overvære spillet blir det en opplevelsesrik uke i Tyskland, Østerrike og Italia. Mulighet for fly en vei.

Pris ca.15.000,-

**TELEMARK
TURBIL AS**

Tlf.
915 67 400
E-post:
jgjarum@online.no

HISTORIEN OM ALICIA

Dette er historien om en sterk opplevelse jeg hadde under praksis perioden på et mentalsykehus i Manila. Historien omhandler en ung kvinnelig pasient som berørte meg spesielt pga. tilliten hun viste meg ved å forsøke å fortelle om sin situasjon på sykehuset og ved å fortelle sin egen historie.

Først vil jeg fortelle litt om hvordan jeg opplevde å ha praksis på et mental sykehus i Manila. Det var som student ved videreutdanningen i psykisk helsearbeid ved Høgskolen i Telemark at jeg hadde denne praksisperioden.

Mentalt syke er etter min oppfatning veldig stigmatisert på Filippinene. De opplever ofte å bli utstøtt både av familie og samfunn for øvrig. Det mentale sykehuset har et sterkt medisinsk perspektiv på psykisk lidelse slik jeg ser det. Pasienter får raskt en diagnose ut ifra hvordan de fremtrer for legen, pasientens historie og kunnskap om egen situasjon blir det gitt lite rom for. Pasienter blir kledd i ensfargede pasientklær for å skille på hvem som er pasient og ikke, de blir barbert på hodet, og låst inne bak gitter dører i rom på 40 - 50 kvm. Rommene har minst like mange pasienter som kvadratmeter. De dårligste pasientene får ikke ha seng, men sover på betonggulvet. Etter hvert kan man få en trebrisk å sove på. Sanitærforholdene er ikke så gode, så urinlukten slår i mot deg når du kommer inn i avdelingene.

Denne beskrivelsen blir nok farget av at jeg kommer fra et rikt land som Norge, men realitetene er, slik jeg forstår det etter å ha snakket med mange pasienter, at de opplever frihetsberøvelse, overgrep ved tvangsbehandling og stigmatisering. Det er ingen klageadgang på innleggelsen eller behandlingen man får på sykehuset, og det representerer et rettsikkerhetsproblem for pasientene og et brudd på menneskerettighetene slik jeg forstår det.

Alicia ble brakt inn til sykehuset av en sosial offiser i en av barrangayene i Tanza. Tanza er et veldig stort distrikt sør for Manila. Alicia ble observert gående gatelangs gråtende, og denne "concerned citizens" fikk henne til sykehuset med hjelp fra politiet.

De oppfattet henne som for det meste adekvat i hva hun fortalte, og hun var koherent på spørsmål som de stilte til henne. Hun hadde likevel noen uttalelser som de oppfattet kunne være hallusinasjoner. Bl.a. ble en av politimennene spurt om han hadde blodflekk på skjorta, noe som ikke var tilfelle. Alicia kunne ikke gi en god beskrivelse av hvor hun bodde eller hvem som var familien hennes. Dette ble beskrevet i hennes journal.

Hun formidlet en sterk appell om hjelp

Alicia ble transportert til sykehuset, og direkte plassert på kvinneavdelingen, og da på isolat. Dette er praksis her på mentalsykehuset i forhold til nyankommende pasienter som blir overført direkte til avdelingen og ikke via akuttposten. Alicia ble i midlertidig værende på isolatet, fordi de oppfattet henne som urolig og lite samarbeidende. Hun hadde dessuten forsøkt å rømme når de satte mat inn til henne. Alicia gråt mye, og spiste ikke maten hun ble servert. De første gangene jeg traff henne var det i forbindelse med en medpasient som hun delte rom med. Jeg fulgte opp denne medpasienten fordi hun tidligere hadde vært på akuttposten hvor jeg da hadde min praksis.

Jeg oppfattet Alicia som kontaktsøkende på en forsiktig måte, smilende og vennlig. Senere ble Alicia alene på isolatet. Jeg var senere tilbake ved et ærend ved kvinneavdelingen, og vekslet da noen enkle ord med henne. Hun snakket lite engelsk, men hun formidlet en sterk appell om hjelp ved et ikke verbalt språk. Ved hjelp av et av et personale som tolket fikk jeg vekslet noen ord med henne. Hun fortalte at hun var 21 år og at hun hadde gått opp til 4. klasse på grunnskole.

Hun måtte da slutte pga. at moren trengte henne hjemme. På spørsmål om hvem som var familien hennes gav hun forskjellige opplysninger og var unnvikende.

Jeg fikk i alle fall vite at hun hadde gått på Santola Elementary School i Tanza, og at hun kjente igjen emblemet av Ma'Ma's Hope på T-skjorten min, fordi hun engang hadde hatt en kladdebok med dette merket på.

Alicia gjorde et stort inntrykk på oss alle

Jeg hadde vanskelig for å vurdere helt Alicias psykiske tilstand pga. språkproblemet, men jeg hadde en liten opplevelse av at hun var hva jeg kaller "grense psykotisk", men at depresjon var det som var hovedlidelsen hennes. Hun var orientert og adekvat på det meste, men kunne f. eks si at jeg var hennes far, og at vi var tvillingsjeler for å så begynne å syngende balladestrofe til meg. Hun sa også at hun kunne føle på seg at hennes mor ikke var langt unna. Vi møttes igjen noen dager senere. Jeg var med en gruppe norske sykepleiestudenter som hadde ønsket å se det mentale sykehuset jeg hadde praksis på. Alicia gjorde et stort inntrykk på oss alle. Jeg snakket med henne med enkle engelske ord, og vi holdt hverandres hender gjennom gitter døren til isolatet. Jeg hadde oppriktig vanskelig for å holde øyekontakten med henne pga. det sterke inntrykket hun gjorde, og den fortvilelsen jeg så hos henne. Jeg måtte rive meg mer eller mindre løs og gå videre, men jeg kunne ikke slippe dette behovet jeg så hos denne jenta.

Jeg var redd for hvordan det kunne gå med henne på dette sykehuset. Hun ble ikke hørt, og det var liten vilje til å gå inn i hennes historie/ opplevelse av sin situasjon. Det var heller ikke mulig å slippe jenta ut fra sykehuset pga. at de ikke viste hvem familien var. (Selv om man er frisk slipper man normalt ikke ut fra sykehuset før en kan få familien til å ta ansvaret for "pasienten").

Alicia ga uttrykk for at hun heller ville dø enn å måtte være på sykehuset.

Jeg var redd for at hennes uttrykk for sorg og uviljen mot å være på sykehuset skulle føre til at hun ville bli traumatisert ved bruk av beltelegging og elektrosjokk behandling (elektrosjokk - ECT behandling blir på Filippinene utført uten noe form for anestesi /narkose) samt det å måtte være der på ubestemt tid når en etter min vurdering først og fremst har behov for omsorg og forutsigbare, trygge relasjoner og omgivelser.

Rachel responderte umiddelbart

Jeg tok denne kvelden kontakt med Rachel Trovi for å høre om senteret kunne hjelpe denne jenta. Jeg var usikker på om jeg kunne initiere at senteret skulle vurdere situasjonen til denne jenta. Kanskje sosialarbeiderne følte at jeg gikk inn i deres oppgaver etc. Jeg håpet på å få en anledning til å nevne dette for Rachel, og under kveldsmaten kom tema inn på sykepleierstudentenes omvisning på mentalsykehuset. Der var anledningen. Jeg fortalte om Alicia og de bekymringene jeg hadde for henne. Rachel responderte umiddelbart på dette, og en time senere hadde hun arrangert at Hilda, den sosialarbeideren som arbeider mye i Tanza området, skulle besøke Alicia på sykehuset.

Hilda hadde i forkant av besøket vært i kontakt med pastoren som Ma'Ma's Hope samarbeider med i Tanza. Han kunne fortelle at en av kvinnene i hans bibelgrupper hadde vært veldig bekymret for datteren sin som hadde forsvunnet for mer enn 14 dager siden. Hun hadde lett etter henne, men hun var ikke å finne. De hadde hatt dette som et bønneemne i bibelgruppen, og de var alle engasjerte i denne vanskelige situasjonen. Det viste seg at jenta jeg hadde sett på sykehuset, var den Alicia som de hadde lett etter. Moren kunne dra til sykehuset og hente jenta si hjem igjen.

Ma'Ma's Hope ville følge opp denne jenta videre

Det var jo klart at hun hadde et behov for hjelp, selv om hun ikke kunne få denne hjelpen på sykehuset.

Sosialarbeiderne tok kontakt med familien for å vurdere familiens behov for hjelp, og hvilke behov det var spesielt i forhold til Alicias mentale helse.

Moren kunne fortelle at Alicia hadde vært deprimert fra hun var 17 år. Hun hadde da blitt forlatt av kjæresten sin. To år senere hadde faren i familien plutselig død. Mor kunne fortelle at livssituasjonen for familien ble veldig vanskelig etter dette. Hun hadde seks barn, og de minste trengte å ha noen til å passe på seg. Moren måtte likevel dra ut for å finne jobb slik at hun kunne skaffe til veie mat for barna. De eldste måtte ta ansvaret for de yngste barna når mor var ute for å jobbe. Hun hadde bare fra dag til dag arbeid, som f. eks. klesvasking, planting av ris etc. Dette gav ikke mye inntekt, og det var ofte hun ikke fikk noe arbeid. Alicia ble mer og mer deprimert etter farens død. Og forholdene de levde under gjorde ikke situasjonen lettere. Alicia ble mer og mer passiv. Hun ble likegyldig til hvordan hun så ut, og sluttet å stelle seg. Hun hadde ikke mulighet lenger til å klare å hjelpe til i huset. Etter en krangel med moren dro Alicia gråtende av gårde, og kom ikke tilbake. Det var her vår historie begynte.

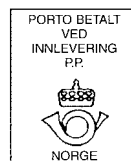
En lørdag ble Rachel og jeg med sosialarbeideren Hilda ut til der Alicia bor sammen med familien sin. Det var flott å se Alicia igjen. Hun hadde tatt på seg pene klær og stelt seg. Hun og kom oss i møte og ansiktet lyste opp med et smil da vi nærmet oss huset hvor hun bodde. Det var et "hus" av skrap materialer. Taket var bare av pappfiberplater, og det var jordgulv inne. Når det regnet kunne de fortelle at det lakk igjennom taket, og at alt ble vått. Det var bare et lite hjørne i huset som holdt tett, og hvor familien kunne samle seg i ly mot regnet.

Vi hadde oppfattet en uvilje fra Alicia mot å dra tilbake til familien. De var kommet i en situasjon hvor alt buttet imot, og spesielt for Alicia som var gått inn i en depresjon. Alicia ytret ofte ønske om å få dra med oss, og at vi kunne ta oss av henne. Det blir vurdert fremover hvilket behov for hjelp familien og Alicia skal få fra Ma'Ma's.

Det kan hende at hun i en periode får et dagtilbud på systua. Der kan hun etter hvert lære seg et yrke slik at hun kan være bedre rustet til å klare seg selv. Men først og fremst skal vi gi omsorg ved å skape trygghet og forutsigbarhet for familien og Alicia, slik at man kan bidra til å styrke familierelasjonene og å gi håp for fremtiden.

B

RETURADRESSE:

R. Trovi,
Postboks 2,
3993 Langesund**MA'MA**

CHILDREN'S CENTER OF NORWAY

Daglig leder, Rachel Trovi ract@online.no
Styreleder, Frank Trovi fr-trov@online.no**Resultatregnskap pr. 31.12.08**

	2008	2007
Gaveinntekter	2 501 750,66	2 689 172,49
Gaver til spesielle formål/Sponsing	393 600,00	424 200,00
Driftsinntekter	2 895 350,66	3 113 372,49
Regnskapshonorarer	2 500,00	2 500,00
Trykking Nyhetsbrev	15 000,00	15 056,00
Telefon/ADSL	6 495,55	5 871,40
Porto	40 744,65	39 491,57
Reisekostnader	20 361,00	20 395,00
Overført til Manila	2 400 000,00	2 825 000,00
Gebyrer bank/post	2 469,50	3 647,00
Kontorrekvisita	4 668,00	3 897,00
Årsavgift Lotteri- og Stiftelsestilsynet	3 500,00	3 500,00
Andre kostnader	1 474,08	-
Driftskostnader	2 497 212,78	2 919 357,97
Driftsresultat	398 137,88	194 014,52
FINANSINNTEKTER/KOSTNADER		
Renteinntekter	635 627,45	412 154,27
Finansinntekter	635 627,45	412 154,27
Årsoverskudd/-underskudd	1 033 765,33	824 308,54

Internett <http://www.mama-children.org>**Ma'Ma Children's Center of Norway**

Den norske Bank, Langesund

7153 05 01943..... Foliokonto

NO88 7153 0501 943 IBAN-nummer

7878 05 54362..... Foliokonto, tidl. Postgiro

Bamble og Langesund Sparebank, Langesund

2601 16 76331..... Mamma Rachels Minnefond

2601 16 67812 Høyrentekonto

Prinfo®

PORSGRUNN

**Alt i grafisk
produksjon**TLF: 35 54 98 80 - FAX: 35 54 98 81
MAIL: POST@PRINFOPORSGRUNN.NO